

тому, що такі правовідносини виникають, розвиваються й припиняються в ході обігу інформації; ними опосередковується державна політика визнання, додержання та охорони основних прав і свобод людини в даній сфері; ними з врахуванням особливостей та юридичних характеристик інформації та інформаційних об'єктів відображено особливості застосування адміністративного методу нормативно-правового регулювання при здійсненні інформаційних прав та свобод [3, с. 9].

Таким чином, проведений порівняльний аналіз наукових праць, дає нам змогу схилитись до думки М. Смілевського, що соціальне значення інформації та потреба у правовому регулюванні відносин, які виникають у зв'язку з інформацією, проблема вільного обігу та поширення інформації, необхідність вдосконалення законодавства – ці та інші чинники сукупно зумовили виникнення наукового інтересу до проблеми адміністративного регулювання даного виду правовідносин. Для того, щоб розв'язати проблему управління правовідносинами в інформаційному середовищі, потрібно оцінити ефективність наявних у влади юридичних інструментів, тобто, правових норм, які вона використовує для регулювання інформаційної сфери [3, с. 15].

Література

1. Виноградова Г. Правове регулювання інформаційних відносин в Україні / Г. Виноградова. – К.: Юстініан, 2006. – 176 с.
2. Арістова І. В. Розбудова правової держави в Україні: правовий механізм забезпечення права на доступ до інформації в суспільстві / І. В. Арістова // Правова інформатика. – 2010. – №1 (25). – С. 3-13.
3. Смілевський М. Л. Адміністративно-правове регулювання відносин в інформаційному середовищі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / М.Л. Смілевський. – Львів, 2014. – 24 с.
4. Безверха Ю. Правове регулювання забезпечення доступу до інформації в Україні. Науковий вісник національної академії внутрішніх справ, №3, 2015.

УДК 351(043.2)

Повсткін Д. О., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СУЧАСНИЙ СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЩОДО ПРОВАДЖЕННЯ З РОЗГЛЯДУ СКАРГ ГРОМАДЯН ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Трансформаційні процеси, що відбуваються в Україні, зокрема у сфері публічного управління призводить до втілення ідеї служіння влади на благо громадянського суспільства, якій держава і має слугувати. За таких умов неабиякого значення відіграє «зворотній зв'язок» громадянина та

держави, у тому числі і законодавчої гілки влади – Верховної Ради України до пересічного громадянина, який знаходить свій прояв в інституті звернення громадян, де скарга є однією із складових реалізації своїх прав та свобод.

Так, у Основному законі України у статті 40 закріплено право направляти індивідуальні і колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк [1].

Основними нормативно-правовими актами, що регулюють провадження з розгляду скарг громадян до Верховної Ради України є Закон України «Про звернення громадян» [2] та Порядок роботи із зверненнями громадян в Апараті Верховної Ради України, затверджений Розпорядженням Голови Верховної Ради України №273 від 11 липня 2016 року [3].

Дані правові акти, зокрема Закон України «Про звернення громадян» 02.10.1996 №393/96-ВР, є дещо застарілим та містять ряд недоліків і прогалин, не відповідає вимогам часу. Порядок роботи із зверненнями громадян в Апараті Верховної Ради України також, на нашу думку, потребує змін, оскільки не враховує всіх без виключення особливостей його правового статусу та організації роботи.

Новий нормативно-правовий акт має ґрунтуватися на нормах Закону України «Про звернення громадян», роз'яснювати порядок реалізації його окремих положень та враховувати специфіку роботи депутатів. Також у ньому має бути виправлено ряд недоліків, які сьогодні наявні у законодавстві, що регулює реалізацію провадження за скаргами громадян до законодавчої гілки влади – Верховної Ради України.

Враховуючи основну мету скарг, а також те, що скарги досить часто містять інформацію про вчинення правопорушення, такий строк розгляду доцільно зменшити. Це пов'язано зокрема з тим, що зі спливом значного проміжку часу уповноваженим органам, які будуть залучені до відновлення прав та свобод, буде досить важко дослідити всі обставини проступку та прийняти обґрунтоване рішення. Крім того, більш швидка подача скарги сприятиме швидшому реагуванню на протиправні дії чи рішення, їх припиненню та відновленню порушених прав, свобод чи законних інтересів.

Звернення громадян, що надходять до Верховної Ради України, зазвичай надходять у вигляді листів (поштою) та під час особистого прийому громадян посадовими особами, за допомогою засобів телефонного зв'язку через визначені контактні центри, телефонні «гарячі лінії», а також з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення). Закон України «Про звернення громадян»

досить детально закріпив зміст та порядок подачі усних та письмових звернень, у той час як положення про електронне звернення потребують уточнення та доповнення.

Так, законодавством передбачено, що скарги, які подаються в електронному вигляді, не обов'язково засвідчуються електронним цифровим підписом. Тобто у деяких випадках такі звернення залишаються не засвідченими, що відносить такі звернення до анонімних, які не підлягають розгляду. У зв'язку з цим, у законодавстві потреба у змінах у напрямку чіткої регламентації вимог до електронних звернень та порядку ідентифікації особи, яка звертається.

Також потребують уточнення правові норми, що визначають порядок повернення та пересилання скарги [4, с. 152-153].

Таким чином, законодавство у сфері правового регулювання щодо провадження з розгляду скарг громадян до Верховної Ради України потребує удосконалення та додаткових наукових досліджень.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 №254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254>
2. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 №393/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96>
3. Про Порядок роботи із зверненнями громадян в Апараті Верховної Ради України: Розпорядження Голови Верховної Ради України від 11.07.2016 №273 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/273/16>
4. Цимбалюк В.І. Звернення громадян як важлива складова захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні / В.І. Цимбалюк, К.О. Кісілевич // Молодий вчений. – 2017. – №5.1 (45.1). – С. 149-154.

УДК 342.354.042.44(043.2)

Рошук М.В., аспірантка,
Александров О.В., студент магістратури,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В УМОВАХ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Розвиток сучасного інформаційного суспільства в Україні є не лише вимогою часу в контексті реалізації європейського вектору розвитку та в перспективі входження до Європейського Союзу (далі – ЄС), а й передумовою політичних, соціально-економічних, правових змін в країні.